

VIII.

Betænkning

over

Forflag til Lov om Bestatningen af Brændevinsbrænding.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 28de November 1871).

Medentegnede Udvalg, hvem det paahviler at afgive Betænkning angaaende det her foreliggende Lovforslag, skal derom hidsette følgende.

Til § 1 og 2.

Medens Afdgangen til at drive Næring som Brændevinsbrænder hidtil har været ordnet saaledes, at Enhver, der fyldestgjorde de almindelige Betingelser i Næringslovens § 2 i Kjøbstæderne, kunde begjære sig meddelt Borgerskab som Brændevinsbrænder, var det for at drive denne Næring paa Landet nødvendigt at erhverve en kongelig Bevilling, og derefter at løse Næringsbevis. Ved Lovforslaget foreslaas nu, at Forpligtelsen til at erhverve kongelig Bevilling til Anlæg af Landbrænderier fremtidig skal bortfalde, forsaavidt Anlægget sker paa Steder, der ligge over en Mil fra nærmeste Kjøbstad, medens det ved § 2 forbeholdes at give kongelig Bevilling til saadanne Anlæg indenfor den nævnte Græns af en Mil, hvilken Ordning et Mindretal (Ravn) tiltræder.

Naar Udvalgets øvrige Medlemmer se her til, at den nuværende Brændevinsfabrikation for den langt overveieende Del er knyttet til Kjøbstæderne, at Regjeringen og Lovgivningsmagten saavel længere tilbage i Tiden som i de senere Aar har værnet om Kjøbstæderne med Hensyn til denne Fabrikation, og at det er meget betydelige Pengeinteresser, som i Tilid til den nu bestaaende Tingenes Tilstand ere engagerede i Kjøbstadbrænderierne, — saa har en Del af Udvalgets Medlemmer ifkun modstræbende kunnet slutte sig til Tanken om en Forandring i den

bestaaende Ordning med Hensyn til Afdgangen til den herommeldte Næring. Et Mindretal (Fesken) har i Overensstemmelse hermed stillet Endringsforslaget under Nr. 4 med den Hensigt at bevare den nu bestaaende Ordning med Hensyn til Næringsadkomsten, hvilket ikke blot vil have Betydning for Kjøbstæderne, men ogsaa for de bestaaende Landbrænderier.

I Erkendelse af, at den nyere Lovgivning bestemt peger hen paa at komme bort fra Bevillingsvæsenet, hvad Næringsveiene angaar, har Udvalget (med Undtagelse af Ravn og Fesken ifkun subsidiært) dog troet at kunne slutte sig til Lovforslaget med Hensyn til at stille Erhvervelsen af Næringsbevis som den eneste Betingelse for Afgang til Brænderinæring paa Landet, men ifkun med de ivende Indskrænkninger: at intet Brænderi maa anlægges i mindre Afstand end $1\frac{1}{2}$ Mil fra nærmeste Kjøbstad, og at Bevillingsvæsenet for denne Næringsvei da ganske ophæves.

Udvalgets Flertal har saa meget mindre havt nogen Betænknelighed ved at bevare det nu nævnte Beskyttelsesbælte for Kjøbstæderne i Lighed med den Græns, der ved Næringslovens § 54 og Lov af 2den Juli 1870 om Brændevinshandel er bleven fastslaaet, — som vi ikke kunne dele den af Regjeringen udtalte Mening, at „Brændevinsbrændingen overhovedet langt snarere egner sig til at være en Landboindustri end en Kjøbstadindustri“.

Efter vor Formening savne nemlig de Grunde, som i Motiverne anføres for denne Sætning, Støtte i de virkelige Forhold. Det er saaledes urigtigt, naar det udtales, at Krea-